

ὅτι τὸ ἀνδρόγυνον εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἀνὴρ καὶ γυνή καὶ ὅτι κατὰ τὸν κανόνα ἐνίοτε τὰ σύνθετα χωρίζονται εἰς τὰ συνθετικά των. Ἄλλ' αὐτὴ (σοβαρῶς) μετὰ τρεμούσης χειρὸς καὶ παλλούσης καρδίας λαμβάνει τὸν κάλαμον... ἀπὸ τὸ τραπέζι... ἵνα μοῦ ἐκφράσῃ.... τὴν πρὸς τὸν κανόνα αὐτὸν ἀποστροφὴν τῆς.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς Πλατείας Ψυρρῆ ἐκτύπησε μίαν ὥραν καὶ ἡ γυναῖκά μου δύο μπαστουναῖς ἐπὶ τῆς ράχεώς μου, αἵτινες μὲ ἐδάξαν νὰ ἐκλέγω ἄλλοτε γυναῖκας μὲ μαλλιά χρώματος τῶν μαλλιῶν τῆς συζύγου μου.

I. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Σ' ΕΝΑ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟ

ΧΟΡΤΑΣΕ ἂν θές τὸ μῖσος σου σ' ἐμένα,
 Ρούφηξέ μου τὸ αἷμα 'ς τὴ στιγμή,
 Ὅταν φραγμὸς ἐγίνηκε σ' ἐσένα
 Μιά ταπεινὴ καὶ δύστυχη ζωὴ.
 Δὲν κρῦδουμαι ἀπὸ πίσω ἀφ' τὰ παιδιὰ μου,
 Ἐμπρὸς 'ς τὸν ἥλιο ἐγὼ σὲ καρτερῶ,
 Γένου λεοντάρι ἀνήμερο μπροστά μου
 Μ' ἀνέκφραστη ἡσυχία θά σὲ θωρῶ.
 Ἡ τρομερὴ τοῦ κόσμου ἀνεμοζάλη
 Δὲ μοῦ γέρνει τὸ μέτωπο 'ς τὴ γῆ,
 Οὔτε 'ς τὸν πλάστη κλίνω τὸ κεφάλι,
 Μὰ μόνο 'ς τὸ φτωχό, 'ς τὴν ἀρετὴ.
 Σπάραξέ μου τὸ δύστυχο τὸ σῶμα,
 Κάμε νὰ χύσω δάκρυα θλιβερά,
 Κράξε σιμά σου τὰ παιδιὰ μου ἀκόμα
 Γιὰ νὰ αισθανθῆς περσότερη χαρά.
 Κι' ὅταν θά βόσκῃς μεσ' 'ς τὰ σωθικά μου
 Θά σηκώσω τὰ χέρια 'ς τὴ στιγμή,
 Νὰ ξεριζώσω μόνος τὴν καρδιά μου
 Νὰ 'ς τὴ ρίξω 'ς τὸ πρόσωπο μ' ὄρμη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ